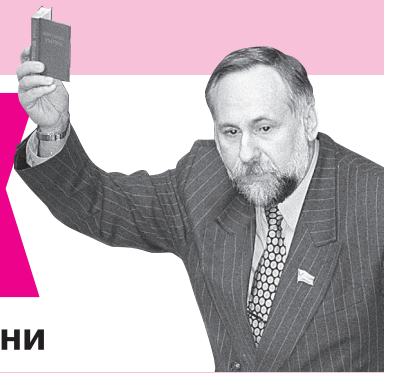

ПРАВОЗАХИСНИК

Газета правозахисників і патріотів Вітчизни

№ 167, 10 вересня 2011 р.

УКРАЇНИ

«ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ – ОБОВ'ЯЗОК КОЖНОГО ГРОМАДЯНИНА УКРАЇНИ» ст.65 Конституції України

ЗАГРОЗЛИВІ ТЕНДЕНЦІЇ В РОЗВИТКУ УКРАЇНИ ТА ЗАВДАННЯ ОПОЗИЦІЇ ЩОДО ЇХ ЗУПИНЕННЯ

Надзвичайно показовими для України і світу були перші дії Парламенту і Президента, після проведення урочистого засідання Верховної Ради України. Будучи запрограмованими виступом Президента, регіонально-литвинівсько-комуністично-тушкована більшість почала демонструвати «реформаторські» потуги вже з першого питання порядку денного нової сесії. При цьому, ні собі, ні українському народу ця агресивна більшість не побоялася зіпсувати настрої. І не тільки через непопулярність, а й бездумність першого кроку, що був вжитий.

На нашу з О. Боднар постанову щодо скасування Закону про заходи реформування пенсійної системи, який було проголосовано 8 липня 2011 року майже о другій годині ночі, знайшлося лише 52 голоси, хоча, згідно реєстрації, одних лише опозиційних депутатів в залі мало бути близько 200 чоловік. Одні відсутні через те, що знаходяться біля суду по справі Тимошенко Юлії Володимирівни, інші біля суду по справі Луценка Юрія Віталійовича, ще інші вимушені давати свідчення правоохоронним структурам у зв'язку з так званім «святкуванням» 20-ї річниці Незалежності, а інша частина відверто ігнорує свої обов'язки, просто прогулюють за-

сідання та беруть приклад з правлячої більшості. Як результат – 52 голоси «за». І це, не зважаючи на те, що нам вдалося понад місяць не допустити підписання Закону Головою Верховної Ради України, нагадавши йому про дотримання вимог Закону України про Регламент, який був брутально порушений під час прийняття цього Закону.

Як один з прикладів, можна навести той факт, що з 248 депутатів, які ніби то проголосували за даний законопроект, 61 взагалі не був зареєстрований, тобто, очевидно, за них голосували карточки. Ось таким «віртуальним» способом, який абсолютно документально підтверджений і будь-хто може знайти цю інформацію на сайті Верховної Ради, було прийнято пенсійну ре-

форму з внесенням деяких технічних правок і виключенням запропонованого Арсенієм Яценюком пункту про осучаснення та перерахунок пенсій майже 10 мільйонам людей з 1 січня 2012 року.

То чи потрібне реформування пенсійної системи? На це питання можна твердо відповісти – так. Але реформування повинно відбуватися на засадах справедливості і з урахуванням часу, відпрацьованого людьми на суспільство і тої користі, яку вони принесли суспільству та державі. Крім того, треба було врахувати реформування системи заробітної плати, перед тим як приймати законопроект. І це – як мінімум. Але цих привілеїв український народ не зможе тепер побачити.

Сама ж влада, будучи впевненою у своїй безкарності, вважає, що в неї є свій «карманий» не тільки Адміністративний суд, але й Конституційний. Влада пішла на брутальні порушення Конституції України та збільшивши пенсійний вік для жінок до 60 років, ігноруючи конституційний припис, згідно з яким, при прийнятті нових законів, або при внесенні змін до чинних, не допускається звуження змісту і обсягу існуючих прав і свобод, що передбачено 22 статтею Конституції України.

Компенсаційні заходи у зв'язку з підвищенням пенсійного віку для жінок, жодним чином не будуть стосуватися тих жінок, які мають право на призначення пенсій відповідно до спеціальних законів. Більш того, розмір їх пенсій буде зменшено у зв'язку із зміною розміру спеціальних пенсій із 90 до 80 відсотків заробітної плати, та обмежено максимальний розмір пенсій. Також, будуть значно звужені як за змістом, так і за обсягом права жінок, яким повинні призначатися пенсії відповідно до спеціальних законів, що також суперечить ряду статей Конституції України. Теж стосується і держслужбовців чоловіків, яким підняли пенсійний вік до 62 років, що також не відповідає положенням Конституції щодо рівності людей. Це є дискримінацією порівняно із правом на пенсію для чоловіків, що працюють в інших сферах.

(Продовження на стор. 2)

ЧОМУ СЬОГОДНІ «МАЄМО ТЕ, ЩО МАЄМО»?

В Україні з самого початку сучасної державної незалежності побудована несправедлива система влади і суспільного ладу. Це система ненависті та зла. Таку систему можна удосконалювати (що й робилося протягом 20 років, робиться й тепер), але удосконалити неможливо. Її можна і треба заперечити, згідно з Законами Всесвітньої гармонії.

Той стан, в якому опинилася Україна з січня 2010 року, ніяк не можна назвати позитивним. Ситуація настільки складна, що виникають сумніви – чи здатні ми, громадяни України, змінити, повернути розвиток подій в потрібному напрямку. Ми опинилися в державі, яка возвеличує поневолювачів України і зневажає її захисників, трактуючи їх як бандитів, головорізів, зрадників, ворогів народу. Владу в Україні перебрала група людей з ідеологією проти української нації. Це спадкоємці російських шовіністів, які нагарили величезні багатства і сповнені ненавистю до українства. Негайно розпочалося «полювання на відьом». Скасовано звання Героя України Степану Бандері, Роману Шухевичу, обіцяють скасувати ще 16 особам. Президент В. Янукович поїхав до Москви хрестити внука у патріарха Кирила. Це не просто забаганка приватної особи, це символ поведінки керівника держави.

Падіння сучасної України – це уроки великим і маленьким отаманам, які бачать себе над Україною, президентам, які не хотіли вчитися мистецтву державного управління; патріотичному плебсу, який тільки вміє гарно говорити і не вміє діяти на користь України; всім нам, в душах яких ще жевріє любов до рідного краю, до справедливості. Як громадянин України, я персонально також маю провину за біду, яка накрила всіх нас. Був недостатньо активним і наполегливим у державотворчих процесах. А того, що зроблено, виявилось дуже мало для загального успіху.

За роки сучасної незалежності (1991-2011 українська нація пригнічується, зневажається, обкрадається з новою агресивною активністю. Це незаперечна істина, підкріплена об'єктивними та неспростовними фактами. Незважаючи на проголошення української мови – мовою державною, русифікація набуває все більших масштабів та злочинної нахабності. Незважаючи на декларацію про демократичний державний устрій, українська нація практично в українських державних та самоврядних органах влади не представлена за принципом пропорційності суспільної структури населення. Звідси випливають всі її вітрати матеріального, духовного, політичного, державотворчого характеру.

Україна, в якій більше 37 млн. українців (не два, не десять мільйонів, хоч і ці цифри дуже вагомі, коли мова йде про людей, а тут 37 млн.) стрімко летить з крутого схилу, як потяг без гальм. Страшно навіть подумати. Ми не можемо спокійно ставитися до таких потрясінь. Біда прийшла у нашу хату. Її потрібно видалити з нашої території за будь-яку ціну. Іншого варіанту не існує. Гірка істина у тому, що українські національні багатства розграбовані малою купкою людей непатріотичного світогляду, а народна маса, яка багатьма десятиліттями-століттями творила ці багатства, залишилася біля «розбитого корита». Хіба такою мала бути українська демократична, тобто народна влада? Створили державу пана і холопа. Створили безідейну державу. Це щось подібне до нехлюйського принципу: не боротися з бур'янами на національному полі, мовляв, вони самі зникнуть.

Саме тому й вирости потужні чортополохи, а культурна, життєдайна рослина була заглушена, не отримала умов розвитку. Тим, хто творив цю потвору під вивіскою «незалежна Україна», аналітичний розум був зовсім ні до чого. Їм достатньо було того, що українці при владі не сперечалися, не протестували, не висували альтернативних проектів. Претензії можна висунути до тих українських можновладців, які разом з не українцями при владі творили таку модель «демократії», при якій можна було красти все, і безкарно. Настала епоха грабунку власної країни, рідної Батьківщини.

(Продовження на стор. 3)

Смрад 37-го года снова навис над Украиной

стор. 2»

Вандализм памятника погибшим воинам

стор. 4»

(Продовження. Початок на стор. 1)

Безумовно, збільшення нормативної тривалості страхового стажу чоловіків і жінок на 10 років, жінкам – до 30, а чоловікам – до 35 років відповідно, застосування показника середньої заробітної плати за три календарних роки, що передують року звернення за призначенням пенсії при призначенні пенсії на загальних підставах та науковцям, адже мова йде про зміни до Закону «Про наукову і науково-технічну діяльність та до Закону «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Всі ці «реформаторські ахінеї» також порушують ряд статей Конституції. Такі норми заважають осучасненню заробітку громадян на момент їх звернення за призначенням пенсії. **Цей порядок призведе до штучного зниження розміру призначених пенсій.** Не конституційним також має бути визнано обмеження прав працюючих пенсіонерів на перерахунок пенсії у зв'язку із збільшенням розміру прожиткового мінімуму.

Положеннями так званої реформи також обмежується обсяг соціальних гарантій окремих категорій громадян, зокрема тих, які вже були предметом розгляду Конституційного Суду України, який неодноразово приймав рішення про незаконність зменшення пенсійних виплат. Безперечно, суттєвим ударом «пройшла» ця реформа своїми нововведеннями і по особам, які знаходяться на військовій службі та членам їх сімей.

Очевидно, що завданням опозиції є захист прав тих людей, які постраждали через нове пенсійне законодавство, у вигляді роз'яснень тих положень нововведеного Закону, які зачепили їхні інтереси, проведення цивілізованих протестів та відстоювання своїх прав у Конституційному Суді. Мною особисто підготовлено відповідне подання.

У своє виправдання влада заявляє, що пенсійний фонд не витримає такого фінансового навантаження. Це не так. І як підтвердження, наведу декілька цифр. За два роки дії так званої реформи, вона, за твердженням її авторів, зекономить майже 2 млрд. грн., відібравши у найбільш захищених верств населення. Але це лише один відсоток пенсійного фонду!

Економити треба на тих коштах, які були фактично подаровані компанії «Лівелла», а це близько 3 млрд. грн. за один рік. І влада чомусь робить вигляд, нібито нічого

не відбулось. Очевидно, що засновники компанії дуже близькі до керівництва країни і уряду. Економіти треба було шляхом зменшення витоку капіталу з України в офшорні зони, а це не лише Кіпр, а й Панама, Ліхтенштейн, Чилі, ОАЕ, Малайзія, Чорногорія, Люксембург, Гватемала, Коста-Ріка, Уругвай, Філіппіни, Ліван, Мальта, Бруней та інші. Також ті країни, які нібито не є офшорними зонами – це Сінга-

пур, Швейцарія, Гонконг, з якими, взагалі, укладено угоди про уникнення подвійного оподаткування, що означає легальний дозвіл на вивезення капіталу для інвестування українськими господарськими суб'єктами в об'єкти, які знаходяться в інших країнах та офіційну державну підтримку розвитку інвестиційного клімату не в Україні, а в цих країнах. Мною особисто вживалися заходи для інформування про всі наслідки Президента та керівника уряду, готувалися відповідні постанови. Очевидно, що сьогодні лише відповідна реакція громадськості може вплинути на керівництво країни, аби воно вжило заходів.

ЗАГРОЗЛИВІ ТЕНДЕНЦІЇ В РОЗВИТКУ УКРАЇНИ ТА ЗАВДАННЯ ОПОЗИЦІЇ ЩОДО ЇХ ЗУПИНЕННЯ

А поки всі свої проблеми влада вирішує за рахунок затягування пасків народу. Перша загрозлива тенденція – це прийняття Податкового Кодексу, як результат – лише ризик для малого та середнього бізнесу та 500 тисяч безробітних нових місць. Сьогодні, згідно статистики ООН, до жабраків в Україні належить близько 78% українців, а зовнішній борг дорівнює майже 90% ВВП і складає близько 2000 \$ на одного українця, а всього досягає 100 млрд. дол. Очевидно, що, говорячи лише про свій професіоналізм, прийшовши до влади, нова команда урядовців на собі вже відчула відсутність такого обіцяного професіоналізму, не справляючись з керуванням державою. Але замість того, аби запитати поради та об'єднати зусилля заради виведення країни і без того з важкого економічного стану, влада лише своїм непрофесіоналізмом погли-

блювала і погіршувала фінансово-економічну ситуацію в країні. За пріоритет керівництво держави обрало шлях знищення та залякування опозиції. Як наслідок, лише в цьому напрямку здобутки і Президента, і Уряду є найбільшими, адже всі українці зрозуміли, що влада будує поліцейську державу, де навіть День незалежності спромоглися перетворити зі святкового дня на передвоєнний, адже

всі вулиці в центрі столиці були перекриті силовиками, які навіть не спромоглися вдягнути спеціальну парадну святкову форму, призначену для подібних подій державного значення. Але суспільство, очевидно, не зреагувало на такі порушення. Не зреагував і парламентський інститут, не зреагував і інститут омбудсмена. Ми показали, що ми ще не маємо громадянського суспільства. Адже ЗМІ, які повністю належать олігархам, також не висвітлили практично того, що насправді відбувалося у той день в столиці і не тільки. Подібні сутички людей з силовими органами відбулися і в інших містах, зокрема у Львові, Харкові, Донецьку, Дніпропетровську. Такі дії говорять про те, кому служать деякі телеканали. Такі події повинні лише об'єднати опозицію в одну потужну і сильну команду, відкинувши підрахунок віртуальних рейтингів деякими вождями опозиції, скерувавши свої сили і потенціал на зміцнення опозиційної команди. Адже ці рейтинги настільки роздуті, що не мають нічого спільного з реальними можливостями цих політиків. Для того і було створено Комітет опору диктатурі, який об'єднав 13 опозиційних партій, щоб політики могли спілкуватися, приймати спільні рішення, які потім разом можна було б озвучувати суспільству, тим самим інформуючи людей про подальші кроки Комітету, демонструючи владі свою єдність, силу і міць. Саме такої опозиції і боїться будь-яка влада, йдучи на поступки і діалог. Як приклад – це звернення Центральної Ради Партії

захисників Вітчизни від 24.06.2011 р. до Президента України з вимогою об'єднати всі зусилля з опозицією для зупинення тих руйнівних економічних тенденцій, які відбуваються в країні і можуть призвести до колапсу української економіки. Це емісія на 150 млрд. гривень, які нічим не підкріплені, а, отже, знецінюють гривню, як державну валюту. Ми пропонували організувати зустріч опозиції з Президентом в парламенті заради подолання спільними зусиллями цих катастрофічних наслідків, але закликає залитися не почутий. Хоча, особисто мені, на одному з телеканалів, Ганна Герман особисто заявляла, щоб потрапити на прийом до Януковича, потрібно лише звернутися письмово в Адміністрацію президента, але з якого разу ця зустріч стане можливою – не уточнила.

Замість того, аби покращувати життя людей вже сьогодні, влада зміцнює свої позиції за рахунок так званих «смотрящих», які наглядають за селами, районами і областями. Такого немає навіть в так званих диктаторських країнах, визнаних світом. В цьому контексті ми обігнали навіть Ефіопію, президент якої особисто розстрілював з кулемета своїх опонентів. Але розстрілювати – не означає знищувати поступово, застосовувати тортури, як до Юрія Луценка, захворювання якого вимагає негайного звільнення з підварти. Адже в його діях немає складу злочину, як немає їх і в діях Юлії Тимошенко. Є лише помста.

Що ж стосується відносин з Росією, то їх потрібно вибудувати таким чином, аби в першу чергу були захищені інтереси України, а не окремих олігархів. На сьогоднішній день ми як країна, взагалі не готові до конфліктних відносин з будь-якою державою. Запропонувати вже нічого не можемо, протистояти армія також не здатна. Тим паче, що напередодні Дня незалежності армію скоротили ще на 8000. В народі це називають просто – докерувалися.

У нас, Слава Богу, ще є ті питання, які під час голосування еднають парламент. За відзначення 255-річчя з дня народження преподобного Нестора Літописця депутати дали 300 голосів, 263 – за відзначення 810-ї річниці з дня народження першого короля Русі-України Данила Галицького, 297 голосів – за відзначення 960-річчя з дня заснування Києво-Печерського монастиря Святим Антонієм, 288

голосів – за 860-річчя з дня народження Новгород-Сіверського Князя – Ігоря Святославича, головного героя Давньоруської поеми «Слово о полку Ігоревім», 228 голосів – за 360-річчя з дня народження святителя Іоанна Максимовича, митрополита Тобольського і всього Сибіру. Це свідчить про те, що і опозиція, яка запропонувала ці законопроекти, і більшість, яка ще недавно на дух нічого українського не переносила, усвідомили, що нас може об'єднати правдива історія, історія не з підручників Д. Табачника, історія з першоджерел, які набагато старші, мудріші, аніж та культура, яку нам намагаються привити, вибивши з нашої генетичної пам'яті те, що ми є одним з найталановитіших і наймудріших народів світу. Та неправдива історія, яку вбивали українцям з часів Катерини та Петра, породила багато міфів, які і сьогодні мають свій вплив і тиснуть на депутатів, адже вони так і не піднялись до того рівня, аби зрозуміти важливість відзначення 960-річчя з дня призначення Митрополита Іларіона на Київську кафедру, який викопав собі печеру на березі Дніпра і потім передав її Антонію Печерському. Його спроможність розвіяти культ так званого Руського Міру і до сьогодні не сприймається негативно, вже здавалося б, українськими політиками, тому що за дану пропозицію відзначення цієї важливої дати свої голоси дали лише 55 депутатів. Не здатні сьогодні ще політики пишати і 300-річчям Рафаїла Краснопольського, архієпископа Холмогорського і Важеського, першого ректора Московської слов'яно-греко-латинської академії, адже за ці пропозиції віддали лише 79 голосів. Але ж хто знає, що здобув свою освіту він у Києво-Могилянській академії ще в 1693 році. І це все наші люди, якими ми маємо пишатися, а не цуратися.

Пробудження цієї генетичної пам'яті може відновити розуміння української ідеї, самоідентичності, яка, незважаючи на багатобарвність мов, що існують в Україні, об'єднує нас, робить нас нацією, а отже, дає можливість сподіватися, що всі загрозливі тенденції не є для нас катастрофічними. Вони можуть бути зупинені і будуть зупинені, але це потребує від нас мудрості, терпіння і єднання.

**Юрій Кармазін,
народний депутат України,
Голова Партії захисників
Вітчизни**

В результаті произошло неизбежное столкновение демонстрантов с милицией. Со стороны правоохранителей был использован слезоточивый газ. Со стороны демонстрантов – натиск и скандирование «Ганьба». Травмированными и пострадавшими среди оппозиционеров не занимается никто. Зато зарегистрирован факт снятков, ссадин, и даже одного укуса у пятерых бойцов «Беркута».

Уже на следующий день в МВД возбудили уголовное дело в отношении участников акции протеста по ч. 3 ст. 296 Уголовного кодекса (хулиганство). Основанием для возбуждения дела явился судебный запрет на проведение в течение суток 24 августа в центральной части столицы собраний, митингов, походов, демонстраций. При этом автором публичного обращения Киевской прокуратурой осталось незамеченным, что в судебном постановлении приводился список улиц, где эти мероприятия запрещались. И в списке не было улицы Владимирской.

Этой же ночью, приблизительно в 23-20 часов, в квартиру лидера гражданского движения «Общее дело» Александра Данилюка постучались. Двое неизвестных

СМРАД 37-ГО ГОДА СНОВА НАВИС НАД УКРАИНОЙ

Известно, что громче всех «держи вора» кричит сам вор. Милиция в День Независимости 24 августа незаконно и безосновательно останвила многотысячную колонну оппозиции, совершавшей мирное шествие по улице Владимирской.

в штатском представились работниками МВД и потребовали впустить их в квартиру. Об обстоятельствах нападения в собственном блоге написал сам А. Данилюк, – «Они заявили, что мне необходимо получить повестку к следователю по уголовному делу, возбужденному за организацию акции протеста на День Независимости». Данилюк отказался выполнить требования неизвестных, и они ушли.

На утро 26 августа стало известно, что помимо А. Данилюка, повестки на допрос в милицию получили так же народные депутаты от оппозиции – Владимир Яворивский, Вячеслав Кириленко, Олесь Даний и главный организатор акции протеста Александр Турчинов. При этом шеф-редактор пресс-

службы МВД Полищук откровенно и публично запугивает депутатов. «И если нарушители ждут, что в милиции с ними будут говорить вежливо и ласково, они ошибаются, это процессуальные действия, пусть будут готовы к неприятным вопросам», – сказал он.

По поступившей информации, первым был допрошен Александр Данилюк. Он рассказал, что допрос длился 4 часа. В ходе допроса ему угрожали до 5-ти лет лишения свободы.

Также стало известным, что повестки в милицию получили несколько человек из партии «Свобода» и старейший политик Украины 83-летний Левко Лукьяненко. Как видим из данного обстоятельства – «И бога не боятся». Чело-

ком возлагает всю ответственность за нарушение общественного порядка, на власть, которая организовала столкновение с демонстрантами. «Я возмущен вызовом меня к следователю, требую отменить возбужденное уголовное дело, провести служебное расследование о превышении полномочий милицией», – заявил Лукьяненко.

Нелепо и страшно представить уважаемого и всенародно любимого аксакала украинской политики узником совести Украины. С осуждением действий милиции выступают многочисленные правозащитники как внутри Украины, так и за ее пределами. Лидер Партии защитников Отечества Народный депутат Юрий Кармазін уже 26 августа в резкой форме осудил действия милиции. «Как автор Уголовного кодекса и Конституции, я утверждаю, что 24 августа МВД в лице министра внутренних дел, грубо нарушило конституционные права граждан. Это было вне закона».

Правозащитник Запорожья

*(Продовження.
Початок на стор. 1)*

Думали не про святе почуття до свого краю, а спалахнули полум'ям наживи. Аналітичний розум був просто зайвим, як докір сумління. Він заважав солодко і безкарно жити. Масовий грабунок відбувався під «парасолькою» Л. Кравчука та Л. Кучми, а за роки В. Ющенка процес завершувався вибірковим способом. Це був етап морального падіння тих українців, яких довірили і чесна, неспокушена політичними маніпуляціями українська нація послала у вищий законодавчий орган будувати справедливий державно-суспільний лад.

Нищилися не тільки мате-

посаду, не розумів, яка відповідальність лягає на його особу. І тому жоден з них, перебуваючи на посаді президента, не виявив турботи за долю української нації – не запротестував проти другорядного становища нації у власній державі. Всі президенти поводити себе так, ніби національного питання в Україні не існує взагалі. І це було яскравим свідченням їхньої державно-політичної, особливо національної недозрілості. Претенденти на пост президента навіть не думали про місію національного лідера, бо жодним словом про це не було сказано у передвиборчих програмах.

Блудодії – не добродії, вони вміють прикриватися добрими

красти. З цього починається моральне падіння як окремої людини, так і національної спільноти. Комуністичний лад зробив усе, щоб українська нація втратила моральне обличчя. Щоб вижити в колгоспній системі, треба було красти. Це гріх, який у 1991-2011 роках не був усунений. Коли в часи незалежності українське народне добро розкрадали можновладці, нація не протестувала, бо крадіжка та паразитизм як метод життя стали звичним явищем, «моральною нормою»

Нації потрібна негайна (як у 1991, так і в 2011 році), невідкладна моральна, психологічна, матеріальна, ідейно-національна допомога від

ЧОМУ СЬОГОДНІ «МАЄМО ТЕ, ЩО МАЄМО»?

«Рівень держави оцінюється не кількістю великих міст, не багатством зібраного врожаю, а духовним обличчям людини, яку виховала держава».

(Р. Емерсон, американський філософ та письменник ХІХ ст.)

ріальні цінності. Під цю «державницьку» стихію потрапили українська територія (зокрема, Крим) та національні святині, такі як українська православна церква і інші. Росія ні в 1991 році, ні в 2011 році не пішла з України, а залишається в ній в образі Російської церкви, знищуючи нашу віру, оголошуючи її неканонічною. І ні в кого з тодішніх можновладців не заболіла душа за національні скарби. Так ми поволі падали з 1992 року до січня 2010 року, коли й потрапили у прірву. Найяскравішим фактом початку нашого сучасного падіння треба вважати той момент, коли у 2007 році В. Ющенко простягнув «руку дружби» В. Януковичу. Подаючи руку В. Януковичу, В. Ющенко символічно передав йому кермо державного управління.

Як на мене, жоден з політиків (включаючи президентів) сучасної України, починаючи з 1991 року і закінчуючи 2011 роком, не виріс до статусу лідера української нації. Жоден! В цьому наша трагедія. На жаль, всі українські політики не мали звички вчитися мистецтву державного управління на ідеологічній основі, на принципах українських національних інтересів. Не просто механічно управляти, а спрямовувати державу і націю в русло позитивного конструктивізму.

Коли Президентом України став В. Ющенко, українська нація щиро сподівалася, що, нарешті вона стане правлячою силою у своїй державі. Зазвучали вислови, що це справжній національний лідер. Цього дуже хотіли українці. Але хотіння так і не перетворилося в реальність. Чекали п'ять років. Десять було зроблено, але національний лідер так і не народився. Нація налегливо шукала свого лідера протягом усіх незалежних років, але так і не знайшла, а тому від туги впала у розпач.

Що таке лідер української нації? Це неординарна особистість, яка ставить за мету свого життя допомогти, а то й врятувати націю від ухилів та зникнення. Як показала історична практика, національний лідер має більш складну місію порівняно з місією президента. Жоден з політичних лідерів, претендуючи на президентську

гаслами, обіцянками, але роблять чорні справи. Це ті «демократи», які кинулися опановувати президентське «корито». Всі ці так звані «демократи» за цей час (1991-2010) були несповпливими щодо висунення єдиного кандидата. І в такий спосіб лили на млин чортополохів. І догналися до здачі України чужим людям.

Коли у 2005-2009 роках в країні творилися несусвітні вакханалії (Верховна рада не працювала, шаленів розгул паплюження «оранжевої чуми», безліч інших антидержавних провокацій), В. Ющенко на все спокійно реагував (ніби нічого поганого не відбувалося), і запевняв, що демократія має достатньо засобів та можливостей навести цивілізований лад в державі. Але то були лише гарні слова, а діла – ніякого.

Вибори 2010 року показали, що сучасна незалежна Україна не має національної еліти як об'єднаної спільноти, здатної впливати на політичні та державотворчі процеси. Якби наша еліта була організаційно об'єднаною, то вона привела б до тьми будь-якого президента. Однак всі президенти не справлялися з місією провідника нації, а еліта мовчала, і цією бездіяльністю давала можливість творити недобрі справи.

Українська нація, опинившись в незалежній державі, не відчула будь-яких змін відносно свого становища в новій ситуації, порівняно з попередньою владою. Що таке українська нація? Це людність, яка вийшла ущербною з колоніального, геноцидного, деспотичного комуністичного концентраційного табору. Це не вина, а біда української нації. Вона хвора, перелякана, деморалізована. Українська нація не була правлячою нацією у комуністичному пеклі, а була гнаною і безправною. Таке саме становище вона має у незалежній українській державі. Вона перебуває у тяжкій ситуації, а допомоги не отримує ні від влади, ні від української еліти.

Якщо нація не володіє власністю, відбувається моральна деформація, таємне привласнення частини добра, яка належить народу. Доводилося

української державної влади. Ідейно-патріотичну допомогу повинні були надати політичні та громадські організації саме тим прошаркам населення, які зовсім відбилися від моральної цнотливості, від української ідентичності. Багато хто з цих людей хочуть стати українцями, але не знають, як це зробити, до кого звернутися, отримати пораду, підтримку тощо. Конкретних способів такої допомоги існує достатня кількість, але такого питання взагалі не виникло й до нинішнього дня. Українці мали право почути від влади такі слова: «Українська нація займає в суспільстві домінуюче становище, а тому має стати правлячою нацією в українській незалежній державі, стати власником, а не крадієм народного добра. Українці, беріть владу і народну власність у свої руки!»

Влада ж, навпаки, все зробила, щоб українська нація не стала власником добра і не прагла стати провідною силою в суспільстві та державі.

Українці, вийшовши з колоніального рабства, були у 1991, залишаються і тепер у 2011 році національно недозрілою спільнотою. Це загальний висновок. Стосується цей стан як для простого люду, так і сучасних керманів. Для української влади (1991-2011) український народ був і залишається непізнаним, а то й просто ворожим сегментом суспільства. Внаслідок такого ставлення Україна постала як влада, а не як народ. Тому маємо ситуацію, коли влада існує сама по собі, а народ – сам по собі. Влада – це середовище багатих і дуже багатих, народ – середовище бідних і дуже бідних людей. Хіба в таких умовах українство може стати національно свідомою людністю, господарем у своїй державі? Не може, бо не створюються для цього потрібні умови.

Українська нація у 2004 році спалахнула майданами по всій Україні. Не тільки в Києві, а в усіх обласних центрах були майдани. Україна кипіла як вогнедишний вулкан. Нарешті перемогли. Президентом став В. Ющенко. Нація плекала велику надію. Ті, хто мав непрощених гріхи перед Україною, опинилися за кордонами: в Красноярську, в Європі...

(Продовження на стор. 4)

Виступ Голови Партії захисників Вітчизни, народного депутата Юрія Кармазіна з нагоди 20-ї річниці Незалежності України

Дорогі Брати і Сестри!

Вони вирішили загнати весь український народ в резервацію. Вони дозволили великодушно зібратися нам біля свого Генія, біля Т.Г. Шевченка. Вони «соізволіли», але так, щоб ні старе, ні мале сюди не доїхало, бо всюди міліція. Кругом і багато. З самого ранку, тому готувалися з самої ночі.

Це ж треба такий «зорепад»? До Дня незалежності України 16 генеральських звань душителям країни, Генерал-полковника Могильову. Що таке? Війна йде? Ганьба таким званням. Ви, мабуть, всі помітили, що сьогодні для жодного міліціанта немає свята. Адже жоден з них, маючи парадну форму, навіть не вдягнув її. Вони знають, що треба до чогось готуватися – до самоліквідації.

Адже ті звернення мисливців, яких понад два мільйони, запитують; а чи не пора вже приїхати до Києва щурів постріляти? Скоро народ може сказати, що пора, послуховавши нашого славного батька, який говорив в «Осії Главі XIV» від імені біблійного пророка, за яким стоїть мати – Україна й навіть сам Бог:

«Не втечете і не сховаєтеся; всюди вас знайде правда-мста; а люде підстерезуть вас на тоте ж, уловлять і судить не будуть, в кайдани туго окують, в село на зрище приведуть, і на хресті отім без ката і без царя вас, біснுவатих, розпнуть, розірвуть, рознесуть, і вашей кровію, собаки, собак напоять...

Це сказав Т. Г. Шевченко ще в 1859 році. Але я хотів би, що б ці слова почули в Межигір'ї, на Банковій, на Різницькій, на Богомольця. Я хотів би, що б ці так звані адміністративні суди, які по всій Україні заборонили святкувати, вдумайтесь, День незалежності. Кому? Українцям, були ліквідовані. Адже, знайшлися і ті, хто ці постанови підтримав. Це 56 депутатів, які вчора отримали найвищі ордени, навіть Ярослава Мудрого. Ті, хто зневажає цю державу, цю мову, хто вважає нас бидлом, хто відправляє нас в резервації.

Через те, шановні друзі, шановні брати і сестри, я щиро дякую всім, хто сюди прийшов, приїхав, дістався, хто зміг подолати перешкоди внутрішні, зовнішні. І хочу сказати, що нас тут багато сьогодні українців, нас багато і лідерів партій, але, на жаль, не всі приєдналися. Тому хочу Вам сказати від Партії захисників Вітчизни, що сьогодні ми спостерігаємо лише дві партії – це Ми і Вони. Ми – ті, хто святкують, для кого – це свято, для кого Незалежність і Україна – це святиня і Вони – кати. Все.

Тому, від імені Партії захисників Вітчизни, я пропоную всім ввійти в одну. Провести дострокові вибори в Парламент, згадати, що 20 років назад у нас не було Президентів, у нас не було царів. Царів ми самі створили. А вони створили умови для себе, коли поміняли Конституцію, по – шахрайськи. А з чого починали? З «напюрстків», а закінчили таким же самим «напюрсткуванням» Конституції. Тому, треба повернути Парламентську Республіку народу. Давайте помножимо наші сили. Я поділяю сьогодні тугу за тим, що з нами немає тут Юлії Тимошенко. То, можливо, давайте нагадаємо сьогодні владі, що ми є, що ми разом, що ми не дамо скривдити всіх політичних в'язнів. Вони боялися, що ми перекриємо дороги, вокзали, аеропорти, але народ змовчав, бо вони взяли лідерів опозиції. Я вірю, що коли ви побачите загрозу розпродажу землі, коли вони піднімуть ціни на електроенергію за для МВФ і на все інше, тоді народ підніметься і змете цю владу. Банду геть!!!

Слава Вам! Слава Україні!

ВАНДАЛИЗМ ПАМ'ЯТНИКА ПОГИБШИМ ВОИНАМ

Святое место для ветеранов войны и семей погибших воинов в Афганистане на набережной Ленина в Днепропетровске оскверняется рисунками граффити. Территорию возле памятника подростки используют в качестве развлекательной площадки для катания на роликовых коньках, скейтбордах и велосипедах. Образовавшуюся возле памятника яму на месте разбитой от ударов скейтбордов плитки превратили в пепельницу. Прилегающая территория напоминает мусорную свалку. Городские власти и милиция – бездействуют!

Вандализм в отношении памятника погибшим воинам в Афганистане вынудил ветеранов-афганцев 6 июля 2011 года обратиться в днепропетровскую милицию. Был вызван дежурный наряд милиции и написаны заявления о преступлении в Бабушкинском районный ОВД города Днепропетровска. Допо-

лнительно в милицию ветеранами-афганцами были предоставлены неопровержимые видео- и фотодокладательства вандализма памятника. Согласно ст. 97 УПК Украины, милиция должна в срок не более 10 дней принять решение о возбуждении уголовного дела и уведомить заявителей о принятом решении.

12 июля 2011 года состоялась

встреча с городским головой Иваном Куличенко, на которой участником боевых действий в Афганистане было вручено письмо с требованием навести порядок возле памятника погибшим воинам в Афганистане. Городской голова заверил, что городские власти наведут порядок возле памятника погибшим воинам в Афганистане, но ничего с того

времени не изменилось.

По состоянию на 15 августа 2011 года никакого ответа заявители из милиции не получали, что является грубым нарушением законов Украины.

В этот же день, не дождавшись каких-либо действий со стороны милиции, ветераном войны в Афганистане Сергеем Севриковым повторно было подано заявление в Бабушкинский РОВД города Днепропетровска с требованием предоставить постановление о возбуждении уголовного дела.

При подаче заявления состоялась встреча с заместителем начальника Бабушкинского РОВД, который не смог прояснить ситуацию с ответом – решением о возбуждении уголовного дела на заявление о преступлении. Фактически, никакого внятного ответа со стороны сотрудников милиции не последовало.

Достучаться до совести сотрудников милиции Бабушкинского РОВД города Днепропетровска не удалось, не говоря об их чести и должностных обязанностях по отношению к гражданам и памяти погибшим воинам в Афганистане.

Для сравнения. Трое предпринимателей, участвовавшие в акциях «налогового майдана» за так званое повреждение плитки на Майдане Незалежности в Киеве были арестованы.

Один из них провел под стражей несколько месяцев. С точки зрения киевской милиции повреждение плитки – серьезное преступление.

Недавно вблизи памятника погибшим воинам правонарушители повредили фонтан, они незамедлительно были задержаны и в отношении них было возбуждено уголовное дело.

Очевидно, что власти избирательно подходят к правонарушениям, и факт вандализма памятника погибшим воинам этому доказательство!

Мы будем добиваться наказания виновных в вандализме памятника погибшим воинам и привлечения к ответственности сотрудников милиции, не выполнивших свои служебные обязанности!

Владимир КОВАЛЕНКО,
участник боевых действий
в Афганистане,
член Днепропетровского
областного объединения
ветеранов Афганистана

Стаття 1. Міліція в Україні. Міліція в Україні – державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань. (Закон України «О милиции»)

**(Продовження.
Початок на стор. 1)**

Президенту України В. Ющенку ситуація дозволяла навіть не садити в тюрми порушників закону, а достатньо було лише публічно заявити про те, що ці біженці будуть притягнені до суду в Україні. І країна очистилася б від багатьох порокоів. Цього не було зроблено, грішників закликали повернутися додому не для судового переслідування, а для отримання повної свободи руйнувати Україну. А влада, може, враховуючи свій гріх перед нацією у 1991 році, вона утвердила закон справедливості у 2005 чи у 2010 році? Ні. Все як було, так і залишилося: багаті багатіють, бідні бідніють.

Українці в Україні залишаються незахищеними з дня утвердження незалежності України. Захищати українців не було і немає кому у цій так званій незалежній державі. На них у своїй нібито державі як з рогу достатку сиплються образи і приниження не тільки в приватних, особистих бесідах, а й у ЗМІ, у політиці, у Верховній Раді. «Хохол хороши, когда он мертв», «У хохла мозги салом запліли», «Бандеровці – фашисти», і немає числа цим наругам на українській землі.

Могили України творили відкриті вороги, що ненавидять Україну самостійну, незалежну,

перебувають при українській владі і тягнуть її в колоніальне болото.

Ще задовго до січня 2010 року, в часи президентства В. Ющенка, зусиллями української нації створилася надзвичайно сприятлива ситуація для побудови української України. Ті, хто мав великі гріхи перед Україною, хутко зникли з України. Це була опора антиукраїнських сил. На них трималася економічна та ідеологічна платформа підривної діяльності. Своєю втечею вони підтвердили свою провину перед Україною. Їх треба було не допускати в Україну і в такий спосіб отримати необмежені можливості будувати українську Україну. Не додумалися патріотичні керівники держави, і позбавили українську націю стати на чолі суспільства і держави. Тобто тоді, коли вороги, визнавши свою провину перед Україною, дали можливість українству безперешкодно творити державну сис-

тему за своїм світобаченням, державна влада виявилася неспроможною скористатися цією рідкісною ситуацією. Повернули «бігунців» до української влади, дали їм можливість далі руйнувати Україну зсередини. Маємо, що маємо.

Окрім легітимних ворогів, маємо ще ворогів під маскою «ширих патріотів». Це ті, котрі щоб отримати доступ до парламентського «корита», мігрують з партії в партію. А корито те не таке вже й бідне. Чого тільки там немає! Є все, немає тільки совісті, честі, національної гідності. А як же Україна, якій ви присягали вірою служити? Хай почекає! Нам ніколи займатися такими дрібницями. До цієї групи належать і литвинівці, які створюють критичні ситуації і кидають Україну у прірву, лише б бути при тому ж злочасному «кориті». Це ті, що «з матері платану сорочку знімуть».

Під час виборів президента України у 2010 році українство було згвалтоване «регіональними» хитрощами, сутність яких не зуміли (чи не захотіли) викрити державні органи (СБУ, міліція, прокуратура...), громадсько-політичні учасники виборів (патріотичні політичні партії, організації, комітет виборців...) та покарати порушників. І в такий «лагідний» спосіб Україну було передано в чужі руки.

Яку Україну хочемо воскресити? Якщо таку, яка була до січ-

ня 2010 року і є тепер, то, на мій погляд, вона непотрібна, бо дуже вже багато несправедливостей вона містить в собі щодо української нації і всього українського народу. Надалі українська держава буде ще гіршою для української нації і всього українського народу, якщо її докорінно не змінити. Патріотичне українство має утворити образ нової моделі української державності, в якій комфортно б жилося всім громадянам України. Чи є такі моделі у світі? Їх багато, вони справедливі, ефективні, а тому довготривалі. Такі держави називаються національними.

Що ж являє собою національна держава на прикладі сучасної України? Це така держава, яку очолює лідер української нації, водночас зрілий політик і досконалий державотворець. Він не привозить з-за кордону консультантів, не опирається на чужі національні моделі, він творить в Україні на підвалинах національних скарбів, творить виконавців з українського середовища. Він великий педагог і водночас великий організатор. Його відрізняє від попередників глибоке знання справи, неординарне вміння віднайти справжніх виконавців. Він має велику, благодородну мету і такі ж великі, благодородні засоби її досягнення.

Україна має потужний інтелектуальний, культурний, патріотичний потенціал, здатний створити світовий феномен

справедливої держави. Маємо виплекати геніального лідера, або зуміти оцінити вже готового, який балотуватиметься на пост президента України. Ми помилялися багато разів і завжди програвали.

За роки сучасної незалежності наша націонал-патріотична еліта не зросла ідейно, ідеологічно, національно, а тому потребує свого лідера. Перед патріотичним українством постало гамлетівське питання: бути Україні національній чи матимемо колоніальну, мертву Україну? Якщо в Україні ще залишилося хоч трохи «пороху в порохівницях», треба рятувати себе, своїх дітей, нащадків від фізичної та духовної загибелі. Дещо робиться. Створено Комітет порятунку України. До участі в Комітеті запрошено політичних діячів – депутатів та керівників окремих політичних партій, тих людей, які перебувають при владі практично з 1991 року, і які призвели Україну до сучасної трагедії. Багато, щоб нарешті члени Комітету зрозуміли та проіняли ідею побудови української держави природного формату – народної держави. Адже у всьому цивілізованому світі категорію народної держави визнано найсправедливішою. Це держава, в якій влада не формально, а реально належить народу, правлячій нації. Нинішня модель держави в Україні є антагоністичною до народу, влада в цій державі перебуває в руках багатих і нечесних людей. Це модель дико-капіталізму. Повторює: удосконалювати цю модель можна, але удосконалити – неможливо, бо принцип, на яких побудована ця модель – несправедливі, антинародні.

Іван Белебеха

Якщо ви не небайдужі та поділяєте програмні цілі і завдання Партії захисників Вітчизни, Ви можете долучитися до фінансування діяльності організації та здійснити добровільний внесок на її рахунок:

АКБ «ПРАВЕКС-БАНК»
Р/Р 2600100001909 МФО-321983,
КОД ЗА ЄДРПОУ 20073283 01010,
м. Київ, вул. Московська, 7

Правозахисник
У К Р А Ї Н И

№ 167, 10 вересня 2011 р.
Шеф-редактор – **Лариса Лосяк**
Редактор випуску – **Лариса Ільчук**
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ №5387
від 10.08.2001 р.

Видавець – Партія захисників Вітчизни.
За достовірність викладених фактів відповідає автор.
За зміст реклами та оголошень відповідальність несе рекламодавець.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Листування з читачами – на сторінках газети.
Адреса редакції: 01010 Київ, вул. Московська, 7.
Тел. 251-11-71.
E-mail: pzv@ukr.net
Наклад – 20000 прим.